

— Да оставимъ и за воденичара малко, — каза единъ. Съгласиха се. Сложиха до самата глава на стареца голѣмо парче качамакъ. Едно малко дяволче се завтече, грабна качамака и го изяде. Другитѣ го хванаха и взеха да го биятъ. Вдигна се голѣма глъчка. За мигъ глъчката спрѣ. Помирихасе.

— Азъ заради този дѣртакъ си изпатихъ, — рече дяволчето. — Хайде да го обесимъ на кривата върба задъ воденицата. Втурнаха се, хванаха дѣда Цанка и го поведоха навънъ. Той тръгна. Заведоха го при върбата. Качиха го на нея. Единъ отъ дяволитѣ се покачи горе, теглѣше за ржка стареца и мяукаше като котка. Но... Пѣтелъ се обади нейде. Запѣ втори, трети — цѣлото село закѣнтѣ. Отъ дяволитѣ ни поменъ не остана.

Отваря очи дѣдо Цанко и не може да се начуди. Гледа: седи върху полегналата върба, а въ полата му мърка сивото коте. Потрива очи старецътъ, гледа и не вѣрва на очитѣ си. Спомни си всичко.

— Ехъ, — други пѣтъ до толкова не съмъ я изкарвалъ. Ставалъ съмъ, ходилъ съмъ на сънъ, но по дървета не се бѣхъ качвалъ. Що ли има още глава да пати.

Слѣзе отъ кухата върба, а тя се превива отъ смѣхъ.

Влѣзе дѣдо Цанко въ воденицата. Пламъка на газеничето трепти като че ли му дума: „Добре дошълъ, дѣдо, отъ оня свѣтъ“. Седна старецътъ наново на одърчето, запуши съ луличката си, въздѣхна изтежко и се замисли. До сутринъта не можа да заспи... Дачо.